

og handelens importører. Selvom dette spørgsmål i og for sig måtte ligge udenfor kommissionens opgave, som var at undersøge mulighederne for afvikling af restriktionerne, skal Grosserer-Societetets Komité udførligt fremføre sit syn herpå. Når man gør dette, skønt komiteen regner med, at spørgsmålet for en stor del løses af sig selv, når vi får friere import, skyldes det dels at komiteens synspunkter kun har fået en ret kort omtale i betænkningen, dels, at der også fra andre sider synes at være lagt megen vægt på denne fordeling, og *endelig fordi* det ofte med urette påstås, at engroshandelens stilling til produktionens krav skyldes en vis modvilje mod fri konkurrences genindførelse.

Produktionens forslag går kort ud på, at de enkelte produktionsvirksomheder fremtidig skal have importbevillinger i forhold til deres forbrug og ikke som hidtil i forhold til deres egen import i tidligere perioder. D. v. s. at produktionen fremtidig skulle have importret også til de varer, som den hidtil har købt gennem handelsimportører, og at handelsimportørernes importret reduceres tilsvarende.

Som motivering for sit krav har industrien fremført, dels at grossistmellemløbet virker fordyrende for produktionen, og dels at industrien ikke altid kan skaffe sig de rigtige varer og på de rigtige tidspunkter, når den ikke selv disponerer over de nødvendige bevillinger. Man påpeger den store betydning, spørgsmålet har for hele den industrielle produktion, den stabile beskæftigelse og hele omkostningsniveauet. Der er således ikke blot tale om de virksomheder, som hidtil selv har importeret en del af deres forbrug, men også de virksomheder, der har købt hele deres forbrug hos grossisterne.

Man fremfører, at ordningen ikke betyder en udskydelse af grossisterne, idet industrien selvfølgelig vil bruge sine bevillinger til køb gennem handelen, såfremt handelen er konkurrencedygtig, og man henviser til, at der herigennem hidføres et konkurrencemoment, som hidtil under importreguleringen har været savnet indenfor engros-handelen.

Industrien har videre udbygget sit krav derhen, at de producerende virksomheder foruden bevillinger til råvarer m. v. også skulle sikres tilsvarende hjælpevarer, d. v. s. f. eks. at en konfektionsvirksomhed samtidig med sin metervaretildeling skulle have tilsvarende tildelinger for stivlærred, bånd, knapper, sygarn m. v.

Overfor disse krav er komiteens stilling denne:

At det er det dårligst mulige tidspunkt til at påbegynde en sådan omlægning af importen, da man står overfor en række lettelser i importrestriktionerne, f. eks. ved frilister, som navnlig vil omfatte de varer, der importeres til produktionens forbrug.

At forslaget ikke — som nedenfor nærmere påvist — vil medføre en billigere import for landet, tværtimod, hvad der vel må lægges særlig vægt på, da lovens formål er at spare valuta.

At handelen — hvis bevillinger hviler på dens import i frie perioder — hænges i at gøre indkøbene bedst og billigst muligt for de varers vedkommende, som produktionen efter en nyordning måtte henvende sig til den om at importere. Handelsimportørerne vil nemlig ofte først, efterhånden som produktionsvirksomhederne mener at få brug for de dem tildelte bevillinger eller ikke mener selv at kunne finansiere indkøbene — d. v. s. for sent — få mulighed for at kunne disponere.

At det vil være urimeligt at skubbe handelens mangeårige erfaringer med hensyn til indkøb til side på et tidspunkt, hvor erfaringer er mere nødvendige end nogensinde.

At produktionsvirksomhederne ikke er i stand til — ofte et år i forvejen — at opgøre deres fremtidige forbrug af råvarer, hjælpestoffer o. s. v., fordi efterspørgsel og produktion vil svinge for de forskellige virksomheder.

At produktionsvirksomhederne også på anden måde vil få meget vanskeligt ved at angive deres forventede forbrug af importvarer, da de ofte — særlig de mindre virksomheder — ikke ved, om de har fået forsyninger fra handelen i uden- eller indenlandske varer.